

Με αφορμή έναν χάρτη

για τον Χρήστο και τους άλλους

Την Τετάρτη άνοιξε τα συρτάρια του γραφείου του. Βρήκε έναν χάρτη, ήταν παλιός και όμορφος. Σκισμένος στην αριστερή γωνία και ξεβαμμένος περίπου στην Αφρική. Παγκόσμιος από μια οπτική που δεν είχε συνηθίσει. Τον κρέμασε πάνω από το κρεβάτι της. Στο σημείο που είχε ξύσει με το νύχι το χρώμα του τοίχου και φαινόταν το πορτοκαλί του προηγούμενου ενοίκου. Ίσως το κενό εκείνο να έμοιαζε με την Αφρική στο σχήμα. Γέλασε με την σκέψη. Ξάπλωσε στο κρεβάτι. Ίσως μετά σηκωθεί να πάρει ένα πακέτο πινέζες, να σημειώσει τα μέρη που πήγε με τις κόκκινες και τα μέρη που δεν πρόλαβε ακόμα με τις πράσινες... Όχι τις πράσινες, δεν έχει πολλές. Θα βγάλει πρώτα το χρωματιστό τους καπελάκι- να είναι ασημένιες και όλες ίδιες- και τότε θα φτάνουν.

Δεν ήξερε όμως τι έπρεπε να σημειώσει. Ούτε τώρα ήξερε που πήγαινε, στην ουσία δεν ήξερε καν που ήταν. Άλλωστε οι πραγματικές συντεταγμένες ποτέ δεν την απασχόλησαν ουσιαστικά. Διασκεδάζε να ορίζει την τοποθεσία στις συσκευές όποτε βρισκόταν κάπου με internet και έκπληκτη να γελά δυνατά. Γελούσε μόνη της και ήξερε πως τα πράγματα που την κάνουν να γελά δεν μοιραζόντουσαν με άλλους. Οι άλλοι βρισκόταν στις τοποθεσίες που δεν έπαιζαν πια κανένα ρόλο.

Έτριβε απαλά την πατούσα της στο βεντόνι που φαινόταν λίγο κάτω από την κουβέρτα. Ασπρουλιάρικο, παλιά ήταν γαλάζιο. Σαν θάλασσα. Αστείο: γαλάζιο σαν θάλασσα. Ανασηκώθηκε... έπλεξε τα πόδια της και έσκυψε πάνω από το βεντόνι. Με το δάχτυλο έθεσε σαφή όρια στην κουβέρτα. Σαν στεριά: η κουβέρτα στο παιχνίδι της θα ήταν η στεριά· το βεντόνι η θάλασσα, τα δυο μαζί: ο χάρτης, η τοποθεσία, οι συντεταγμένες που μετράνε. Η διαδρομή, ίσως και μια επιστροφή ή σωτηρία. Ίσως να σηκωνόταν και να φορούσε ένα χρωματιστό φόρεμα. Να χτένιζε και τα μαλλιά της με προσοχή, απαλά, στο πλάι.

Να γινόταν ένα κορίτσι που είδε στη φωτογραφία το πρωί που έφαχνε στα συρτάρια του κρυφά.

